

РЕШЕНИЕ

№ 38576

гр. София, 20.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 27.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3548** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 85, ал. 1 и чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. А., гражданин на С., против решение № 2093/28.02.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, поради противоречие с материалния закон и допуснати при постановяването му съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Посочва, че има основателни опасения от преследване и заплахата за живота си, а анализът на обстановката в С., направена от административния орган, е формална и не кореспондира с личната му бежанска история. Излага съображения, че органът не е изследвал последното му местоживее в С., а само състоянието на провинцията от която произхожда, както и че не изследвано дали отклонението от военна служба съставлява тежко престъпление. Моли съда да отмени обжалваното решение на председателя на ДАБ при МС със законните последици за това. В съдебно заседание адв. Д. П., определена от съда за процесуален представител на жалбоподателя, излага съображения, че военната служба има задължителен характер, а не доброволен.

Ответникът - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. Съображения по отношение на законосъобразността на административния акт излага, чрез процесуалния си представител юрк. К., в откритото съдебно заседание. Моли съда да отхвърли жалбата.

Софийска градска прокуратура не изразява становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба, рег. № УП7087/05.09.2024 г., за международна закрила, подадена от жалбоподателя до ДАБ при МС. На същия ден е съставен регистрационен лист, в който е отразено, че кандидатът е гражданин на С.; [дата на раждане] в [населено място], Д. ал Зор, С.; постоянен адрес – [населено място], Д. ал Зор, С.; етническа принадлежност – арабин; религия – мюсюлманини, сунит; семейно положение - неженен. Самоличността му е установена въз основа на декларация, на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като той не е представил документ, удостоверяващ самоличността му.

Кандидатът е запознат срещу подпис на 05.09.2024 г. с указания относно реда за подаване на международна закрила, който ще следва, за правата и задълженията на чужденците, търсещи международна закрила както и допълнение към тях. Запознат е още срещу подпис на същата дата и с информация за задълженията на чужденците, настанени в центровете на ДАБ, както и с информация за обработване на лични данни на чужденци, търсещи закрила.

С писмо на ДАБ при МС началник отдел „ПМЗ – кв. В.“ е изискал от Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) писмено становище по постъпилата молба за международна закрила. С писмо рег. № М-16916 от 08.10.2024 г. директорът на специализирана дирекция „М“ - ДАНС, уведомява председателя на ДАБ при МС, че към момента ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила на лицето в случай, че отговаря на условията по ЗУБ.

С кандидата е проведено интервю, отразено в протокол № УП7087 от 30.10.2024 г. В хода на производството жалбоподателят разказва, че е напуснал страната си заради войната, влошената обща обстановка и наличието на много групировки, които искали да присъединят младите мъже да се сражават за тях. Кандидатът за закрила споделя, че няма сигурност в С. и че няма право на глас. Добавя, че друга причина да напусне страната си е, че загива мирното население, а той е млад мъж и иска да живее както другите млади хора. Уточнява, че живота в С. е труден, защото не можеш да се движиш свободно и да изразяваш мнението си. Пояснява, че в С. са отстанали да живеят майка му, баща му, десет сестри и седем братя. Допълва, че икономическото му положение не е лошо в С., но иска да живее като другите млади момчета. В заключение чуждият гражданин заявява, че е общ работник. За себе си молителят споделя, че е учил до 8 клас. Декларира, че не служил и не е получавал призовка, като изразява опасения, че може да го вземат в казармата.

Търсещият международна закрила декларира, че не е имал проблеми основани на етническата му принадлежност и изповяданата от него религия в страната му по произход. Разказва, че не е имал проблеми с официалните власти и полицията в С..Твърди, че никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Декларира, че не е заплашван лично и никога не му е оказвано физическо и/или психическо насилие в държавата му на произход. От интервюто става ясно, че е роден и живял в различни населени места, но все в района Д. ал Зор.

Със становище рег. № УП7087/24.02.2025 г. е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 2093/28.02.2025 г. председателят на ДАБ при МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и 4, вр. с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на А. А. А..

Приел е, че за кандидата не са налице предпоставки за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ, тъй като в представената бежанска история не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Приел е, че сирийският гражданин не е направил

релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Посочил е, че кандидатът не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективния и обективния елемент за прилагане на цитираната правна норма. Мотивиран е извод, че спрямо кандидата не са налице данни, сочещи, че спрямо него са били предприемани каквито и да е неблагоприятни действия от страна на държавни и недържавни органи. Прието е, че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова.

Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че не може да се приеме, че сирийският гражданин е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унизително отнасяне или наказание, поради което не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. По отношение на основанието по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за актуалната политическа и икономическа обстановката в С., изложена в справка с вх. № МД-02-20/14.01.2025 г. и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на понятието "посегателство" в чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително. Въпреки оценяването на положението в някои части на страната като несигурно и напрегнато, не следва насилието във всички части на държавата да се определя като безогледно. От наличната информация се установява, че не е налице вътрешен въоръжен конфликт на територията на цялата страна. В тази връзка според административния орган не се открива наличието на предпоставки, които биха попречили на чуждия гражданин да се завърне в страната си по произход и да продължи живота си там. Взето е предвид, че според заявленията на кандидата, в селото на молителя се намират членове на семейството му, като по думите му причината той да напусне района и страната, е мотивирана основно от проблеми от финансов характер и трудно преживяване

За търсещия международна закрила административният орган е приел, че липсват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 6 и чл. 8, ал. 9 от ЗУБ.

Като част от административната преписка е представена справка с вх. № МД-02-20/14.01.2025 г. относно актуалната политическа и икономическа обстановка в С..

В хода на съдебното обжалване от ответника са представени допълнително справка с вх. в № МД-02-398/21.07.2025 г.; вх. № МД-02-528/30.09.2025 г.; вх. № МД-02-374/03.07.2025 г. и вх. № МД-02-572/20.10.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ с актуализирана информация по първоначално приобщената справка.

От жалбоподателя в съдебно заседание е представена статия от електронно издание на Сирийската мрежа за човешки права от 08.10.2025г.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила. От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дал съгласието си, заявил е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него арабски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Съдът намира за спазено правилото по чл. 35 от АПК. Видно от данните по преписката, както и от съдържанието на процесното решение, не се установява органът да пропуска да изследва съществен твърдян факт от бежанската история, свързан с личното положение на чужденеца. Напротив, много подробно се обследват всички заявени от него факти и обстоятелства от личната му бежанска история. Същите се анализират, като въз основа на тях ответникът възприема, че те не установяват наличие на предприето по отношение на жалбоподателя преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ в страната му на произход и не са налице предпоставки по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут. Действително, както твърди жалбоподателят, административният орган, се позовава на обща справка за положението в С., която не отразява състоянието на провинцията, в която е роден и последно живял, но това нарушение не може да се приеме за съществено, с оглед представените пред съда справки, с вх. № МД-02-374/03.07.2025 г. и вх. № МД-02-572/20.10.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ. Първата справка е конкретно за състоянието на сигурността в провинция Д. ал Зор, а втората, относно това подлежат ли на наказания лицата, неявили се за отбиване на военна служба и имат ли възможност същите по собствено желание да бъдат освободени от същата, чието съдържание не опровергава изводите на административния орган.

Административната преписка е попълнена с достатъчно доказателства, въз основа, на които органът законосъобразно е постановил решението си. В този смисъл не е налице неспазване на чл. 36 от АПК от страна на ответника.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон.

Относно предоставяне на статут на бежанец, съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване, посочени в закона.

В настоящия случай правилно ответникът, изхождайки от фактите от изнесената пред него бежанска история, възприема извод за липса на такова преследване, което да се обосновава по някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В бежанската история няма нито един

обоснован фактически довод за проявен спрямо оспорващия акт на преследване от страна на официалните власти в С., която се явява страната по произход за търсещия закрила. Няма нито един наведен довод от жалбоподателя, че същият е обект на преследване в С. и от някоя друга организация.

А. А. А. е заявил, че не е имал проблеми заради етническата си принадлежност, нито заради религията си. Не е имал и проблеми с властите, не е бил осъждан, нито арестуван. Той не посочва да е напуснал С. поради някаква подобна причина, нито поради конкретен факт от такова естество. Не е бил политически активен, така че да има проблеми по време на режима на А. или след падането му. Не е бил търсен за отбиване на военна служба, като изрично заявява, че не е получавал призовка. Чужденецът не посочва и някой от роднините му да е имал проблеми, свързани с преследване.

Заявеното, в съдебното производство, опасение от насилствено отбиване на военната служба, в района, от който произхожда жалбоподателят, не е основание да се приеме, че е налице основание за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя. Към момента на постановяване на първоинстанционното решение липсват данни за преследване на лица, които са отказали да служат в армията на бившия режим на А., а според справка с вх. № МД-02-572/20.10.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ – ДАБ за отбиване на военната служба, представена пред съда още през м. февруари 2025 г. президентът А. ал Ш. е обявил, че премахва задължителната военна служба, освен в ситуации на извънредно положение, и вместо това армията разчита на доброволно набиране на войници. Изводът е, че чужденецът не може да има основателни опасения от преследване заради това, че не е отбил редовната си военна служба, нито опасения, че заради участие на армията във военни действия ще бъде застрашен собствения му живот. Отделен е въпросът, че самата военна служба в страната на произход на едно лице само по себе си не е преследване по смисъла на закона, а само в определени случаи. Следва да се има предвид и, че семейството му - родители му, седемте му братя и десетте сестри - живеят необезпокоявано в С.. Представената пред съда статия от електронно издание на Сирийската мрежа за човешки права, според която се осъжда залавянето на хора с цел вземането им като войници от сирийските демократични сили, в района където е живял жалбоподателят, не е официален източник на информация, който да може да се противопостави на представената по делото справка. Съдът цени тази справка, като източник на информация, като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 от ГПК относно изнесените в същата факти за ситуацията в С., предвид издаването ѝ от специализирани органи по засегнатите в същата въпроси.

От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ - МС е отказал на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по

произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

В разглеждания случай жалбоподателят е напуснал доброволно, а не поради опасност да бъде осъден на смъртно наказание или екзекуция или пък да бъде подложен на изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Такива твърдение въобще не е излагал. Търсенето му за военна служба не може да бъде причислено като такава опасност. Както беше посочено по-горе, не е вероятно той да бъде потърсен за служба при евентуалното си завръщане в С..

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква „в“ от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 /М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже,

че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справката с вх. № МД-02-20/14.01.2025 г. за Сирийската арабска република на директора на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при МС. Именно във връзка с нея органът е приел, че не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на „вътрешен въоръжен конфликт“ по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т. е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Пред настоящата съдебна инстанция от ответника са представени няколко справки, от които се потвърждава горния извод.

Според данните, съдържащи се в справката от 30.09.2025 г., на 5 септември 2025 г. е създаден Сирийски фонд за развитие, финансиран главно от дарения, който има за цел да подпомага районите, най-засегнати от конфликта, а именно Идлиб, А., Д. ал Зор, Х. и провинция Д.. Според бюлетина на ВКБООН от 26 септември 2025 г. за периода от 8 декември 2024 г. до 26 септември 2025 г. 1 027 887 сирийци са преминали обратно в С. от съседните страни, а 1 863 863 вътрешно разселени лица са се завърнали по домовете си. Повечето завърнали се лица се насочват към провинции в С. като А., Идлиб, Д. и Х.. Подкрепата от страна на ВКБООН на властите и завърналите се в страната сирийци продължава в рамките на финансирания от ЕС проект FRIT VolRep.

Справките представени пред съда сочат на инцидентни сблъсъци между SDF и правителствените военни сили в област Д. ал Зор към настоящия момент. Има данни за сблъсъци между армията, подчинена на временното сирийско правителство, и SDF в [населено място] ал Зор, но те не са за повсеместни такива, обхващащи цялата провинция. Регистрираните инциденти с насилие срещу граждански в крайбрежните райони и в провинция А. също не са повсеместно явление и не засягат цялата територия на С., както и израелската военна активност в южна С..

Може да се приеме, че районите в провинция Д. ал Зор, както и самият [населено място] ал Зор, който е под контрола на временното правителство, не се характеризират с безогледно насилие в резултат на вътрешен военен конфликт, което е на такова високо ниво, че граждански лица са изложени на реална опасност от

тежки посегателства поради самото си присъствие там, нито че територията на цялата страна е обхваната от такъв вътрешен конфликт.

Потвърждение на този извод е броят на завърналите се бежанци в С. според бюлетин на ВКБООН до 26 септември 2025 г. - 1 027 887, както и броят на вътрешно разселените лица, които са се завърнали по домовете си - 1 863 863. Разселните и завръщащите се в С. лица са подкрепяни от ВКБООН и неговите партньори с нехранителни и хранителни продукти и вода, както и със специални зимни комплекти. Именно с оглед на доказаното пред съда, по отношение на обстановката, конкретно в областта от която е жалбоподателя, не следва да се приеме, че налице основание за отмяна на решението на административния орган.

По отношение на представените пред органа и пред съда справки за ситуацията в С. съдът следва да посочи, че на основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Съдът цени тези източници на информация като неопровергани доказателства и официални документи по смисъла на чл. 176, ал. 1 от ГПК относно изнесените в същите факти за ситуацията в С., предвид издаването им от специализирани органи по засегнатите в същите въпроси. Не са налице и други основания за предоставяне на лицето на статут на бежанец или хуманитарен статут, доколкото по делото не се установи, нито жалбоподателят излага твърдения в тази насока, бежанска или хуманитарна закрила да е била предоставена на друг член от семейството му, съответно не са налице хипотезите на чл. 8, ал. 9 и на чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът „nonrefoulement“ (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, който и в проведеното интервю е заявил, че е напуснал страната си на произход по заради казармата и проблемите в С.. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателя няма да застраши неговите живот и здраве и няма да го постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът „nonrefoulement“. Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951 г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

Изводите на председателя на ДАБ при МС, че по отношение на жалбоподателя не

са налице причини от хуманитарен характер или други основания, предвидени в действащото законодателство, които могат да обосноват предоставянето на хуманитарен статут по реда на чл. 9 от ЗУБ, са правилни и законосъобразни.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил законосъобразно решение.

Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 6-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. А., гражданин на С., против решение № 2093/28.02.2025 г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: